

**ЖАДАН
КІДРУК
Ф03ЗІ
КАРПА
ВИННИЧУК
КОКОТЮХА
РАФЄЄНКО**

Д Н К

РОМАН

Автори ідеї Сергій Жадан, Фоззі

ХАРКІВ 2016 **КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
Д54

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайн та ілюстрації *Katerina Sad*

- © Жадан С. В., 2016
- © Винничук Ю. П., 2016
- © Карпа І. І., 2016
- © Сидоренко О. А., 2016
- © Кокотюха А. А., 2016
- © Рафеєнко В. В., 2016
- © Макс Кідрук, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

ISBN 978-617-12-1460-6

АГЛАЯ

МАРКО

1886 1915

АННА

АНДРЕАС ПОПЕЛЬ

1908 1998

ГАФІЯ

1945 2010

ГЕНА ПОПЕЛЬ

1952 1974

X

БОРИС ЧУМАК
(КУТОВИЙ)

1970 2042

МАКСИМ ОРДАШ
(ПОПЕЛЬ)

1972 2031

ВАСИЛЬ ЧУМАК

1991 2047

ЛІЛІЯ ЧУМАК-ОРДАШ

1993 2033

Y

ЗАХАР ЧУМАК

2019 2056

МАРТА КУРАСОВА

2012 - н. д.

АНДРІЙ ЧУМАК

Р. Н. 2037

Intro <<

6 травня 2057 року, 10:00
Університет Гуанчжоу, Китай.
Брифінг керівника проекту «Z»
професора Чень.

Шановні колеги та представники преси. Сьогодні я маю честь показати вам першу частину презентації нашого проекту «Z», над яким моя група працювала понад двадцять років. Повірте, це довго й це було справді важко.

Як ви знаєте, у 2021 році, під тиском США і Європи, Китай вирішив більше не проводити експериментів із людським ДНК. Окей, наші попередники були змушені сказати світові: «Окей». Ви всі прекрасно пам'ятаєте, як наші індійські колеги тріумфально презентували першу клоновану людину — Доллі. Весь світ спостерігав за першими кроками штучної людини, тоді як ми були змушені проводити свої експерименти, не порушуючи чинне законодавство нашої великої країни.

Але ми працювали в другому напрямку й тепер готові показати результати цієї роботи, яку особисто я вважаю найважливішою в Сонячній системі.

«Оплески».

Дякую. Ви знаєте, я вирішив, що ми розіб'ємо нашу презентацію на дві частини, і сьогодні на вас чекає перша, у якій я намагатимусь обійтися без важкої, суто наукової інформації. Уже за тиждень на вас чекає повноцінна прес-конференція, на якій ми відповімо на всі питання, що неодмінно з'являться, а я назву всіх причетних до проекту «Z», і відтоді їхні імена назавжди лишаться в історії цієї цивілізації.

«Тривалі оплески».

Дякую ще раз. Отже, ми починаємо... Заплющте очі. Усі-усі, я бачу хитрунів, які прагнуть першими побачити це диво. Заплющте очі й уявіть, що ви стоїте на даху головного корпусу нашого університету. На самому краєчку. Ага, лячно. І я вас розумію. Більше того, вас зрозуміє кожна присутня на Землі людина. Ми побоюємося висоти, бо пам'ятаємо, як падали наші пращури. Вони ламали ноги, руки й хребти. Вони пробивали свої нерозумні голови, лишаючи нам ці спогади, які містить людське ДНК.

Так, нам давно не можна робити нових людей, але хто забороняв нам вивчати старих? Ніхто. За останні двадцять років учасники проекту «Z» просунулися вглиб віків — і це не порожні слова. Ні. Ми нарешті навчилися зчитувати людську пам'ять із ДНК, фіксуючи шоківі спогади, які намагалися нам передати наші пращури. Більше того, ми тепер знаємо про них усе.

Рік тому ми впритул наблизилися до фіналу проекту. О, як же ми хотіли тоді зібрати всіх присутніх й поділитися з шановним товариством цією величезною радістю! Але ми пам'ятали про можливі юридичні наслідки цієї презентації, тому мої колеги-юристи тоді почали готувати документи, які б дозволили нам спокійно презентувати проект «Z» в усій, так би мовити, красі. Паралельно ми шукали людину, якій би довелося першою пригадати своїх пращурів.

І ми обрали одного з іноземних студентів, так порадили наші юристи. Через тиждень ця людина сидітиме разом з усіма учасниками проекту. Я просто скажу, що це хлопець з України, який вивчає в нашому університеті економіку. Його звати Андрій Чумак, йому 20 років. За іронією долі, його прізвище в українській мові означає «купець-мандрівник», і я вважаю, що це символічно, адже він став першим в історії нашої цивілізації мандрівником

у часі. Забігаючи наперед, скажу, що доля зіграла з його родиною злий жарт, який полягає в дивному переплетенні родинної історії, у несподіваних і не завжди приємних сюрпризах, які ховають у собі наші гени. Минуле не завжди є очевидним, і ми можемо лише здогадуватися, які таємниці містять родинні історії кожного з тут присутніх, скільки кістяків ховається в наших шафах. Навіть більше — які таємниці може містити минуле кожного з народів. Історію, звісно, можна переписувати безліч разів. Проте дуже важливо мати можливість прочитати її так, як вона писалася від початку. Ми обрали українця ще й тому, що представникам цього народу за останні півтора століття довелося багато чого побачити й пережити. Але вміти побачити, вміти пережити ще не значить вміти все згадати й розповісти. Історія кожної людини, так само як і історія народів, не багато значить, якщо її замовчувати. Зважившись на цей проект, ми розраховували, звісно, зустрітися з різними історіями, але керувалися передусім розумінням того, що кожна з них має право бути почутою і цим правом не варто нехтувати. Саме тому керівництво проекту «Z» вирішило зняти з ДНК українця Андрія Чумака сім шарів пращурів, і не треба закінчувати університет, щоб зрозуміти: ми отримали 128 історій. Це не просто його приватні історії, це ще й історії його народу. Але це також і частина нашої спільної історії.

«Оплески».

Андрій Чумак підписав усі, я наголошую, усі дозвільні документи й погодився стати учасником експерименту за символічні гроші. Можливо, для нього вони й не дуже символічні, але це краще в нього питати й матимете таку можливість, повторюю, рівно за тиждень у цій почесній залі.

Отже, для Китаю число сім означає мудрість та єдність, і ми хотіли в такий спосіб наголосити на тому, що завдяки

проекту «Z» ми всі станемо мудрішими, дізнавшись про те, як жили ті, хто був перед нами. І, додам, після цього світ уже ніколи не буде таким, яким він був сьогодні вранці.

Я запросив свого друга, професора Лю з університету Фудань, підібрати сім цікавих письменників українського походження, щоб вони опрацювали ці історії, обравши на свій розсуд по одній із кожного покоління. Мені здається, Україна нам буде винна багато кукурудзи й води за це, адже ми зекономили їй чималі гроші на дослідження історії.

«Сміх у залі».

Добре, досить чекати, я запрошую літераторів, які відкриють вам сім історій, що змінять цей світ. І мені особисто дуже хотілося, щоб на краще.

«Тривалі оплески».

1886 1915

ЖАДАН

>>

ІСТОРІЯ ПЕРША

MAPKO

СЕРГІЙ ЖАДАН

Я народився 23 квітня (6 травня за старим стилем) 1886 року в слободі Деркачі Харківського повіту в родині православного священика. Родина була багатодітною. Я був сьомою дитиною, до того ж не надто бажаною. З чотирьох хлопчиків і двох дівчаток, моїх братів і сестер, вижило лише четверо — доньки і двоє синів. Для мами це було причиною страждань усього подальшого життя, тож довгий час про ще одну вагітність мова не заходила. Та природа взяла своє, і я таки з'явився на світ, маючи дорослих братів і сестер. Я й ставився до них, як до дорослих, з ким доводиться перебувати в складних родинних стосунках. Утім, і з батьками в мене складалося не кращим чином. Мамина надмірна опіка, пов'язана з її відчуттям провини перед померлими дітьми, та батьківський деспотизм отруювали родинну атмосферу, роблячи моє перебування вдома максимально некомфортним. Найбільше я любив книги. Оскільки книг було мало — я не любив нікого, проводячи своє дитинство серед мальовничих і теплих українських краєвидів.

Тато мій напозір був людиною прогресивних суспільних поглядів, що, однак, поєднувались у ньому з надто складним характером, аби можна було розраховувати бодай на якийсь кар'єрний поступ. Утім, посада сільського священика з її відносною автономністю прийнятих рішень і віддаленістю від політичного життя мала й свої переваги: батько доволі природно почував себе в ролі душпастира, організовуючи повсякденне життя парафії за власними переконаннями та моральними настановами —

миряни його церкви мали узгоджувати свій життєвий шлях не лише з церковними приписами, але й із іноді надто суб'єктивними поглядами на християнство свого панотця. Себто мого тата.

Власне, у слободі було дві православні церкви — краща й гірша. Мій тато служив, ясна річ, у гіршій. Думаю, він сам усе розумів, хоча ніколи нічого й не визнавав. Церква стояла на відлюдді, навіть на свята тут було напівпорожньо. Мені вона завжди нагадувала замінований залізничний вокзал: за розкладом пасажери мали б уже бути на місці, проте в силу певних обставин вважали за краще пересидіти на сусідній станції. Громада нагадувала радше секту, з жорстким етичним декалогом і наскрізною ієрархічністю. «Офіційною», головною церквою вважалася якраз та, інша. Відповідно, парафіян, які відвідували служби мого тата, у слободі недолюблювали, що давало їм чудову нагоду відповідати всім взаємністю. Тато в такому протистоянні й перебуванні на маргінесі суспільного життя вбачав, як не дивно, позитив — зі своєю природною схильністю до аскези він вважав подібний стан речей більш природним для християнської громади. Проте аскетичність симпатично виглядає під час недільних богослужінь, та рідко сприяє родинній гармонії. У стосунках із рідними тато був надміру авторитарним, виявляючи щоразу більшу нетерпимість до дружини та дітей. Зрештою, благість служіння суспільним ідеалам зазвичай і завершується родинними прокляттями й викреслюванням твого імені з батьківського заповіту. Поступово тато розсварився зі старшими синами. Обидва мусили піти батьківськими стопами й отримувати знання в духовних закладах. Нічим добрим це, зрештою, не закінчилося — один мій брат після складних і заплутаних стосунків із церквою несподівано зайнявся музикою, влаштувавшись до єврейського